

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 lipca 2025 r.

Pozycja 187

POSTANOWIENIE

z dnia 20 lutego 2024 r.

Sygn. akt Ts 83/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej G.K. w sprawie zgodności:

- 1) art. 214 § 1 i art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325) oraz § 1-4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, ze zm.), z art. 84 oraz art. 217 w związku z art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 230, art. 233 ustawy powołanej w punkcie 1 oraz § 1-4 rozporządzenia wymienionego w punkcie 1, z art. 92 ust. 1 oraz art. 84 i art. 217 Konstytucji;
- 3) art. 214 § 1 i art. 230 § 1 ustawy wymienionej w punkcie 1, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 2 oraz art. 184 Konstytucji;
- 4) art. 230 i art. 231 ustawy wymienionej w punkcie 1 w związku z § 1 w związku z § 2 ust. 5 rozporządzenia powołanego w punkcie 1, z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji;
- 5) art. 220 § 1 i § 2 ustawy powołanej w punkcie 1, z art. 31 ust. 3 oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji ;
- 6) art. 220 § 3 ustawy powołanej w punkcie 1, z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 8 maja 2020 r. (data nadania), G.K. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru, wystąpił z zarzutami na tle następującego stanu faktycznego:

1. Dyrektor Administracji Skarbowej w L. wydał 18 grudnia 2018 r. wobec skarżącego trzy odrębne decyzje w sprawie podatku dochodowego od osób fizycznych, odpowiednio za rok 2010, 2011 i 2012. Skarżący skierował do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w L. (dalej: WSA) skargi – oddzielnie na każdą z powyższych decyzji – inicjując tym samym trzy odrębne postępowania. WSA zarządzeniem wezwał skarżącego, w każdej z tych spraw, do uiszczenia należnego wpisu w indywidualnie oznaczonej wysokości, tj. odpowiednio 2000 zł, 1045 zł i 350 zł, w terminie siedmiu dni, pod rygorem odrzucenia skarg. Odpisy powyższych zarządzeń zostały doręczone skarżącemu 3 kwietnia 2019 r. Termin na uiszczenie wpisu określony przez WSA upływał w każdej ze spraw 10 kwietnia 2019 r. Wszystkie wpisy zostały natomiast uiszczone przez skarżącego 11 kwietnia 2019 r.

W związku z uchybieniem terminu uiszczenia wpisu pomimo prawidłowego wezwania wraz ze stosownym pouczeniem, WSA wydał 19 września 2019 r. postanowienia odrzucające skargi, o sygn. akt odpowiednio: [...], [...] oraz [...].

2. Na powołane wyżej orzeczenia skarżący wystąpił z zażaleniami, które Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) oddalił postanowieniami z 21 stycznia 2020 r., o sygn. akt odpowiednio: [...] (doręczonym skarżącemu 10 lutego 2020 r.), [...] (doręczonym 6 lutego 2020 r.) i [...] (doręczonym 5 lutego 2020 r.).

3. W tym stanie rzeczy skarżący wystąpił ze skargą konstytucyjną, wskazując wszystkie powołane wyżej postanowienia NSA jako ostateczne rozstrzygnięcia, w których orzeczono o jego konstytucyjnych prawach i wolnościach.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 31 lipca 2020 r. (doręczonym skarżącemu 7 sierpnia 2020 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez:

1) wskazanie rozstrzygnięcia, w którym orzeczono ostatecznie wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji;

2) udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia, o którym mowa w punkcie 1);

3) określenie, które konstytucyjne wolności lub prawa skarżącego, wynikające z przepisów Konstytucji przywołanych we wniesionej skardze – i w jaki sposób – zostały naruszone przez każdy z zaskarżonych przepisów;

4) poinformowanie, czy wniesiono nadzwyczajny środek zaskarżenia;

5) doręczenie pełnomocnictwa szczególnego.

Skarżący odniósł się do powyższego wezwania pismem z 14 sierpnia 2020 r. (data nadania).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2393, ze zm.; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia na warunkach określonych w Konstytucji oraz u.o.t.p.TK. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych prawem wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna.

2. Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, jeżeli skarga konstytucyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia. Zgodnie zaś z art. 61 ust. 4 pkt 2 Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, jeżeli braki, o których mowa w art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, nie zostały usunięte w terminie.

3. Po przeprowadzeniu rozpoznania wstępnego przedmiotowej skargi Trybunał Konstytucyjny ustalił, że nie spełnia ona warunków dopuszczenia do rozpoznania merytorycznego z uwagi na nieusunięcie przez skarżącego braków formalnych wymienionych w zarządzeniu sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 31 lipca 2020 r.

3.1. Trybunał podkreśla, że w myśl art. 53 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, skarga konstytucyjna winna zawierać nie tylko określenie kwestionowanego przepisu, na podstawie którego ostatecznie orzeczono o wolnościach lub prawach skarżącego, ale także wskazanie ostatecznego rozstrzygnięcia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Skarżący, jak stwierdził Trybunał, wskazuje w tym zakresie trzy odrębne postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA). Zostały one wydane w trzech odrębnych sprawach, zarejestrowanych zarówno przed sądem pierwszej instancji, jak i przed NSA pod trzema różnymi sygnaturami, ponieważ każda z nich dotyczyła odrębnej decyzji organu podatkowego w przedmiocie podatku dochodowego i innego roku działalności skarżącego. Podnieść należy, że w świetle powyższego ustalenia bez znaczenia pozostaje kwestia, czy postanowienia NSA, o których mowa powyżej, są – jak twierdzi skarżący – jednobrzmiące. Z uwagi na to, sędzia Trybunału wezwał skarżącego zarządzeniem z 31 lipca 2020 r. do wskazania ostatecznego rozstrzygnięcia, na tle którego wnosi analizowaną skargę konstytucyjną.

W reakcji na wezwanie sędziego do usunięcia braku formalnego określonego w punkcie pierwszym zarządzenia skarżący poinformował, że ostatecznym orzeczeniem w jego sprawie, przesądzającym o przysługujących mu konstytucyjnych prawach lub wolnościach są, wskazane wcześniej, trzy odrębne postanowienia NSA o sygn. akt [...], [...] oraz [...]. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że skarżący nie usunął wskazanego przez sędziego braku formalnego skargi, a tym samym nie określił, które z załączonych postanowień NSA jest ostatecznym rozstrzygnięciem w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, na tle którego wystąpił z badaną skargą konstytucyjną.

3.2. Niezależnie od powyższego Trybunał ustalił, że skarżący nie wskazał, które konstytucyjne wolności lub prawa, wynikające z przywołanych we wniesionej skardze wzorców kontroli – i w jaki sposób – zostały naruszone przez każdy z zaskarżonych przepisów. W zakresie określenia gwarantowanych konstytucyjnie praw podmiotowych skarżący ograniczył się bowiem jedynie do zacytowania przepisów Konstytucji (s. 6-7 skargi konstytucyjnej). Uzasadnienie sposobu naruszenia konstytucyjnych praw podmiotowych sprowadziło się w skardze do postulatów *de lege ferenda*, bądź do polemiki skarżącego z niekorzystnymi dla niego rozstrzygnięciami sądowymi.

W związku z powyższym należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału nie jest dopuszczalne kwestionowanie za pomocą skargi konstytucyjnej jednostkowych aktów stosowania prawa. Do kompetencji Trybunału nie należy bowiem kontrola prawidłowości ustaleń organów stosujących prawo ani kontrola wykładni przepisów. Skarga konstytucyjna, co podkreśla Trybunał w swoim orzecznictwie, nie jest środkiem prawnym służącym do kwestionowania rozstrzygnięć sądowych. Z drugiej zaś strony, naruszenie konstytucyjnych praw lub wolności skarżącego w ostatecznym orzeczeniu wydanym w jego sprawie winno mieć charakter obiektywny, bowiem skarga konstytucyjna nie jest środkiem służącym do odmiany niekorzystnej dla skarżącego sytuacji prawnej, która powstała w wyniku jego własnych działań, w szczególności uchybień bądź zaniedbań. W tym kontekście należy zauważyć, że skarżący nie usunął braku formalnego skargi wskazanego w punkcie trzecim zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 31 lipca 2020 r.

3.3. Zgodnie z art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p.TK, obowiązkiem skarżącego jest dołączenie do skargi pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania przed Trybunałem w konkretnej sprawie i w określonym w nim zakresie. W badanej sprawie Trybunał ustalił, że do skargi nie dołączono pełnomocnictwa szczególnego, a jedynie pełnomocnictwo ogólne do reprezentacji „we wszystkich sprawach przed organami administracji, sądami administracyjnymi (...) oraz przed Trybunałem Konstytucyjnym”. W odpowiedzi na wezwanie sędziego do usunięcia tego braku formalnego skarżący ponownie przedstawił dokument o tej samej treści, znanej już Trybunałowi. Stwierdzić zatem należy, że skarżący nie usunął braku formalnego skargi wskazanego w punkcie piątym zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 31 lipca 2020 r.

4. W związku z powyższym, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.